

normaal ontwikkelt. Gebloeid heeft hij nog niet. Mocht het St. Janslot toch later nog eens tot bloei komen, dan zal toch van vruchtdragen geen sprake zijn, omdat de tijd voor voldoende vruchtzetting ontbreekt. Op den duur wordt hij dus een waardelooze sta-in-den-weg en zal hij wel opgeruimd worden. Toen ik hoorde, dat men reeds plan had daartoe over te gaan, heb ik verzocht hem voorloopig nog te sparen, omdat ik vermoed, dat men hier of daar wel prijs zou kunnen stellen op het bezit van dit curiosum. Mocht dit zoo zijn, dan ben ik gaarne bereid mijne bemiddeling te verleen.

Driehuis, Jan. '35.

L. H. VAN BERK.

Franjepoot bij Amsterdam. Op 22 September 1934 werd door ons waargenomen een exemplaar van de Grauwe Franjepoot (*Phalaropus lobatus*) op de Amsterdamsche baggerbergplaats „De Rothoek” gelegen aan 't Noordzeekanaal. Hij bevond zich te midden van een groote troep Bontbekplevertjes, Bonte Strandloopers en Kleine Strandloopers, die zich opielden op een zeer modderig gedeelte van het terrein. De waarneming was echter slechts zeer kort.

Op 30 September 1934 deden we een tweede waarneming van de Grauwe Franjepoot, mogelijk was dit hetzelfde exemplaar, thans echter op een terrein liggende tegenover eerstgenoemd terrein, aan de andere zijde van het Noordzeekanaal ter hoogte van de Coenhaven.

Ditmaal konden we de vogel beter gadeslaan. Hij was heelemaal niet schuw en we konden dan ook vanaf de dijk alle details van 't veerenkleed prachtig zien. Opvallend was de snipachtige teekening op de rug, de donkere bovenkop met lichte oogstreep en het witte voorhoofd. De dunne snavel met duidelijk omlaag gebogen punt sloot iedere verwarring met de Rosse Franjepoot (*Phal. fulvicarius*) uit.

In tegenstelling met de eerste waarneming, zagen we hem hier geregeld zwemmend. Hierbij trof ons de sierlijke, hoogopgerichte houding.

Het vliegbeeld was weinig opvallend, slechts verdient vermelding een onduidelijke lichte band over de vleugels en de grijsachtige randen der buitenste staartveeren.

Het geluid, dat we onder het opvliegen een enkele maal hoorden, zouden we kunnen weer-geven als „kwit, kwit”; de i-klank enigszins overhellend naar de ù, geen ie-klank.

Hij schijnt zich hier slechts eenige dagen te hebben opgehouden, doch het feit, dat hij vlak onder Amsterdam gezien werd, leek ons de vermelding waard.

Amsterdam.

R. J. BENTHEM.
J. E. SLUITERS.

Ransuilen te Amsterdam. In het Vondelpark houden zich tegenwoordig eenige ransuilen op. Zondag j.l. telde ik er zes in de Coniferen op het eilandje in den vijver voorbij de muziek-tent. Ook hebben ze zich opgehouden in het groepje moerascypresen daartegenover. Daar-onder vond ik eenige uileballen. Bij onderzoek bleek mij, dat ze niets bevatten dan restanten van musschen: schedels, snavels, etc. Geen spoor van ratten of muizen. Nu, musschen hebben we genoeg in het park.

Amsterdam, 8 Januari 1935.

L. DE VRIES.

Zou 't waar zijn? De heer G. Th. de Vries trekt m.i. zeer terecht in twijfel een mededeeling uit de H.P., dat vogels interesse hebben voor brandend materiaal en hiermede brand kunnen veroorzaken. Nu vond ik in Brehm (Volksuitgave van S. P. Huizinga, 2e druk) 't volgende over *Pyrrhocorax alpinus*. „Hij heeft een merkwaardige liefhebberij voor vuur, trekt dikwijls de brandende pit uit de lamp en slikt deze in, haalt 's winters gloeiende stukjes kool uit het haard-vuur, zonder dat dit hem enigszins schaadt. Hij vindt het zeer prettig, den rook omhoog te zien stijgen, zoodra hij 'n test met vuur ziet, zoekt hij 'n stuk papier, linnen of hout, werpt dit er in en gaat ervoor staan om naar den rook te kijken”.

't Is werkelijk zeer fraai; echter in Brehm's Tierleben 1913 wordt bovenstaande niet vermeld. Wie van de lezers bezit bijv. een tamme, dergelijk met vuur spelende torenkraai?

Groningen, 7 Jan. 1935.

S. J. DIJKSTRA.

AANGEBODEN:

Ornithologia Neerlandica, De Vogels van Nederland, het standaardwerk van Prof. Van Oort, afl. 1 t.m. 5 (complete tekst en platen van futen, zeeduikers, stormvogels, roeipotigen, reigers,